

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundum Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

54. Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

54. *Qui manducat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam æternam.*

Caluini
scolium
argumen-
tum.

Sermo. 11.
de verb.
Domini.

Qui hanc Christi concionem ad Sacramentum Eucharisticum pertinere negabant, ex his verbis argumentum sumunt: quum certum sit multos sacramentaliter manducare carnem Christi qui non habent vitam æternam, & eos solos habere vitam æternam qui spiritualiter manducant. Ex his verbis palam apparet (ait Calvinus) *perperam de Cœnæ poni totum hunc locum. Nam si verum esset quicumque ad læcram Domini mensam se ingerunt, carnis & sanguinis eius participes, omnes similiter vitam referret. Scimus autem multis in exitium cedere. Sed miseram planè hoc argumentum est. Christus in his verbis de manducatione loquitur à se instituta, non à nobis quomodocunque exercita; de suo opere loquitur, qui non nisi ad salutem carnem suam ad manducandum dedit, non de eorum peccato qui ad suam perniciem illud accipiunt. Manducatio indigna non est à Christo instituta nec intenta, nec hoc loco commemorata, quippe quæ non nisi æquivocè talis est; sed de ea quæ verè & rite vocè ita appellatur, Christus hîc loquitur. Quod ex alia simili locutione sic probat Augustinus. Sicuti in illis Christi verbis, Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit; utriusque intelligimus eo modo credentem quo & demones crediti & contremiscunt, nec in eo numero baptizatos quo Simon Magus baptizari potuit, sed saluus esse non potuit; & in illis verbis, non omnes credentes & baptizatos, sed quosdam intuetur, in ea scilicet fide constitutos que Apostolo distinguente per charitatem operatur: ita in his verbis, Qui manducat meam carnem, &c. non eos consideravit qui indignè manducantes iudicium sibi manducant & bibunt, sed de certo quodam manducandi modo loquitur, quem hic fructus & effectus infallibiliter sequuntur. Hæc ille. Nempe agit hîc Christus, nec de spirituali manducatione tantùm, ut antea ostensum est, nec de sacramentali tantùm; sed de illa sacramentali quæ etiam spiritualis est, ut ex his verbis apparet. Quare August. tract. 27. Ioannem, totam Christi concionem ita concludit, ut omnia que Christus hîc dixit de manducanda carne sua, & bibendo eius sanguine, ad hoc nobis valeant, ut carnem Christi & sanguinem Christi nõ edamus & bibamus in Sacramento tantùm, sed usque ad Spiritus participationem, ut eius Spiritu vegetemur, &c. Quæ Augustini conclusio non docet præstari*

exhiberi in Sacramento quæcunque hîc Christus dixit, tametsi de Sacramento non sit loquutus, vt Augustini expositionem peruertit Calvinus; sed perspicuè docet de ipso Sacramento suo & de sacramentali manducatione in omnibus præcedentibus Christum loquutum fuisse; sed de sacramentali quæ etiam spiritualis sit.

Impius autem Calvinus videte quàm prophanè & impiè hoc loco scribat. *Ineptum esset atque intempestiuum de Cœna tunc differere, quam nondum instituerat. Ideo de perpetua fidei manducatione eum tractare certum est.* Petulantis & proterui hæretici intoleranda arrogantia est. Non veretur Christum ineptiæ arguere si aere institutum Sacramentum de eo differat. Quid non vereretur homo impius extento collo & perfricta fronte asserere, qui ipsum Dominum sic aggreditur? Ergo iuxta Caluini blasphemias ineptè fecit Christus qui de sua Passione futura, de suis contumeliis, flagellis, ipsaque morte, ac post triduum resurrectione, antequam eorum quicquam fieret, iterum atque iterum suos Apostolos docuit? Ineptè fecit Christus qui antequam Spiritum S. daret, de fluentis eius ac donis disputauit, dicens: *Qui credit in me, flumina fluent de ventre eius aque viua?* Ineptè fecit Christus qui ante baptismum institutum de eius necessitate & fructu Nicodemum docuit? Ineptè fecit Christus qui de obedientia suis Apostolis ac ministris præstanda sæpe proloquitur, antequam illos in mundum mitteret, & ad ministerij sui functionem emisit? Aut si de passione, morte, resurrectione, de Spiritu S. donis, de baptismo, de authoritate Apostolica, antequam ista peragerentur, conferrentur, instituerentur, potuit Christus absque vlla ineptiæ aut intempestiæ disputationis nota differere ac disputare; quantus rabula Calvinus, qui *ineptè atque intempestiuè fecisse Christum* audeat asserere, si de Cœna differeret, quam necdum instituerat! Sed nullis blasphemis parcit Calvinus, vt quod vult obtineat. Nihil tam insulsum aut impium est quod asserere non veretur, vt suas impias hæreses quoquo modo stabiliat. Ex huiusmodi igitur tam impio atque insulso præterea antecedente, conclusio, quam ita certam ponit, certissimè corrumpit de perpetua fidei manducatione, vt ille ait, sed de perpetua sacramentali manducatione, cui spiritualis illa per fidem coniuncta est, Christum hoc loco tractare certo certius est.

Impius Calvinus Christum ineptiæ arguit.

Matt. 16. 17. 20. 26. 27.

Ioan. 4. Ioan. 7.

Ioan. 3. Luc. 10. Ioan. 17.

Caluini impietas & audacia.

V